

FOLK OG LAND

NR. 9 — 17. ÅRGANG

LØRDAG 4. MAI 1968

LØSSALG KR. 1,50

1 0
SVAR
10

« — de ufullstendige og partspregede data med hensyn til Nygaardsvoldregjeringen i «Norway and the Second World War».

III

Lærdommer for Norge

«Hvilken vei skal vi slå inn på herefter?» burde Norge spørre — som britene — og det er oppmuntrende å vite at denne tankegang allerede har begynt å slå rot siden den ikke engang hadde startet da den internasjonale situasjon utartet på lignende måte for tre år siden — bortsett da fra i Vidkun Quislings fruktbare sinn. Det skal i denne forbindelse bli interessant å se hva de «offisielle» norske historikere gjør med de originale statsdokumenter som gikk forut for den norske undertegnelse av NATO-pakten som overrumplet «nordisk solidaritet».

Eftersom Norge aldri har vært noe fullverdig medlem av NATO, idet det har nektet å ha stasjonert både fremmede tropper og atomvåpen på norsk jord, så vil de offisielle historikere få litt hodebry med å forklare hvorledes regjeringen klarte å bringe seg selv inn i denne tvetydige stilling, som bare skaper en fasade av sikkerhet og hindrer resten av NATO i å komme effektivt til hjelp i tide — slik som det hendte med «forståelsen» mellom Norge og Britannia i 1940.

Kort sagt, Norge er tilbake ved utgangspunktet, og de middelaldrende må føle dette

har hendt før alt sammen» — bare at nu er den ventede fiende Sovjetsamveldet (slik Quisling alltid hevdet) og ikke Det tyske rike (som hendelsene har vist siden 1949). Hvor meget mere påkrevet er det ikke da heller å frigi de statsdokumenter som førte frem til «9. april» enn de som førte frem til NATO?

Med hvilken berettigelse holdes de førstnevnte dokumenter tilbake, de som dek-

Quisling påbærer opplesningen av dødsdommen. Nu må han bli rettferdiggjort posthumt fra den fullstendig uberettigede anklage for høyforræderi 9. april 1940, skriver Hewins.

Sannheten vil frem:

Britannias „Establishment” avsløret

NYTTIG LEKSE FOR «DET OFFISIELLE NORGE»

For FOLK OG LAND av Ralph Hewins

ker den store katastrofe i norsk historie og skaffet den lærdom som tilslutt førte til NATO, mens en frigrir senere dokumenter av sekundær betydning? NATO-dokumentene kan umulig vurderes skikkelig uten adgang til «9. april»-papirene.

Den misstanke vokser skremmende at denne forvirrede frigivelse bebuder en fragmentarisk, skjev hvitvasking av Gerhardsenregjeringen, sammenlignbar med de ufullstendige og partspregede data med hensyn til Nygaardsvoldregjeringen i «Norway and the Second World War.»

En «stordebatt» er påtrengende nødvendig og blir forpurret ved mangel på avgjørende dokumenter i Norge — som i England.

En løgn er det nødvendig å slå fast fra britisk side — hele myten om den uprovoverte aggresjon fra Tysklands side, hjulpet av Quisling, mot et uskyldig Norge, og med et altruistisk Britannia ilende til hjelp.

Det er nonsens og det var ingen «moral» med i spillet fra noen av de tre sider. Som Winston Churchill erklarte som First Lord of Admiralty den 16. desember 1939: «Den endelige domstol er vår samvittighet. Vi kjemper for å gjenopprette lovlige tilstander og beskytte de små lands frihet. Vårt nederlag ville bety en tidsalder med barbarisk vold — vi har rett, og sandelig også plikt, til å oppheve for en stund noen av konvensjonene i de lover vi søker å konsolidere. — Lovens bokstav må ikke i den ytterste nød hindre dem som har til oppgave å beskytte og styrke dem — Humanitet snarere enn legalitet, må bli vår ledetråd.» Hvilket er jungelens lov og nettopp det som var i virksomhet i «siste voldgiftskjennelse» i annen verdenskrig.

Slik var den humbugmoral som «rettferdiggjorde» Churchills aller første initiativ i admiralitetet og hans uhellvarslende memorandum (3.9.39) innbefattet den avslørende setning «gleamed the Baltic» som betød en alliert invasjon i Norge

og Sverige og forvandlingen av disse to land til en slagmark istedenfor Frankrike. Denne invasjon var faktisk innen synsvidde av den norske kyst tidlig «9. april», som Lord Mountevans biograf bedrøvelig gjenkaller i erindringen, og ble bare hindret fordi tyskerne forutså og foregrep komplottet med noen få timer, etter at de ikke engang begynte å tenke over den norske situasjon før 3. oktober.

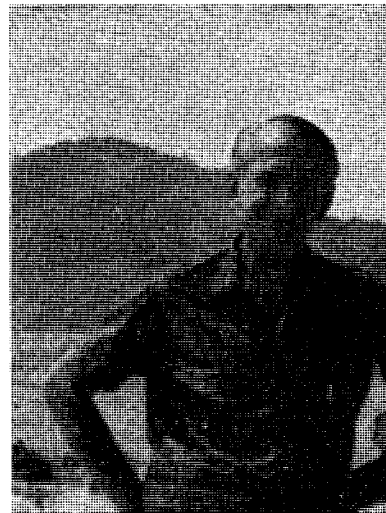
På norsk side var nøytraliteten bare humbug. Og i henhold hertil var både britene og tyskerne i sin fulle rett ifølge internasjonal lov til å intervensere med makt for å beskytte hva de betraktet som sine vitale interesser, etter at behørig advarsel var blitt gitt av begge krigførende om at brudd på nøytraliteten ikke ville bli tolerert. (Ved de respektive ministre, Sir Cecil Dormer og Dr. Kurt Bräuer).

Visse spesielle spørsmål reiser seg i denne forbindelse:

Hva gjorde en Inter-Services Commando i Stavanger — den eneste flyplass i Skandinavia som britiske jagere kunne fly til og fra uten å fylle bensin — før og opp til «9. april», uten at den norske regjering protesterte?

Hvorfor gikk den norske regjering med på den britiske marineattachés anmodning om å fjerne minene fra Oslofjorden 8. april hvis det ikke var for å slippe inn britiske krigsskip?

Hvorfor fikk ikke oberst

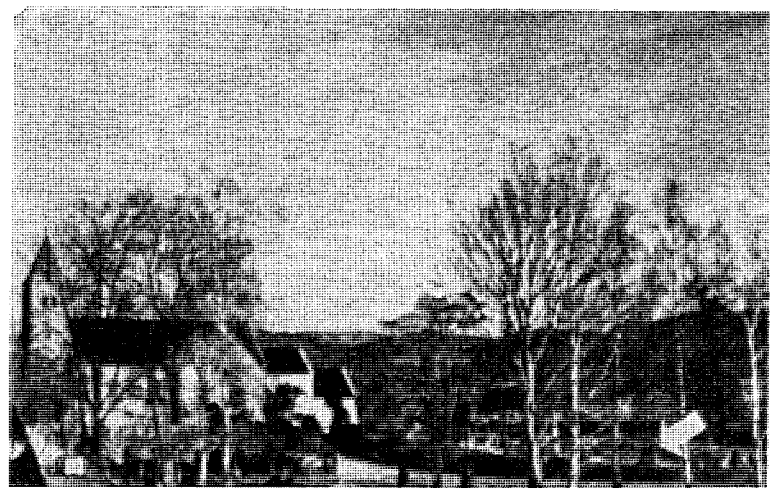
Hewins avslutter med ætte sin artikkelserie

Konrad Sundlo, kommandanten i jernmalshavnen Narvik ordre til å skyte på alle invaderende krigsskip, hvis det ikke igjen var for å slippe inn de britiske?

Hvorfor informerte Halvdan Koht den britiske minister om at Norge ikke ønsket Britannias tilbud om assistanse i tilfelle et angrep «overført til en traktat» hvis det ikke var en klar forståelse at de to land allerede handlet i hemmelig samklang — at Norge i virkeligheten ikke var nøytralt i det hele tatt (September 1939).

Hvis det ikke var slik, ville ikke Koht ha ofret litt oppmerksomhet på advarene fra 5. april og fremover, gjennom 8. april, om at en tysk invasjon var nær forestående, istedenfor å stikke telegrammene fra le-

(Forts. side 2)

Quisling må få oppreisning post mortem, skriver Hewins. Gavstedet ved Gjerpen kirke.

Britannias „Establishment,, avsløret

(Forts. fra side 1.)
gasjonsråd Ulrich Stang i lommen uten engang å underrette det indre kabinett?

Hadde han ikke fått forsikring av den britiske regjering om at Royal Navy ville stanse enhver slik aksjon og deltok således i en planlagt britisk provokasjon for å lure den tyske marine til handling, samtidig som det «rettferdigjorde» en britisk okkupasjon av Norge? Var det nøytralitet?

Var det ikke derfor at Koht ikke var klar over, ifølge sin egen innrømmelse, at det var tyskerne som seilet gjennom Oslofjorden før kl. 0.45 den 9. april?

Var det ikke derfor kongen og regjeringen ignorerte alle forvarsler om en tysk invasjon og de forebyggende forholdsregler som gjentatte ganger var anbefalt av generalstaben, og endog aldri beordret alminnelig mobilisering uten gjennom posten, om de gjorde det?

Var ikke Kohts utrop til den britiske minister kl. 2.35 den 9. april: «Nå er vi altså i krig!» bevis for at den norske regjering betraktet seg selv som hemmelig alliert med Storbritannia? Hvis så, var det sann nøytralitet?

Var ikke forrykningen av «den hemmelige allianse» som følge av den tyske invasjons suksess og de britiske marinestyrkers retrett fra kysten grunnen til at kongen og hans regjering dro avgårde ut i det blå ved dag gry 9. april — først til Elverum og Hamar, så inn i Sverige i et forsøk på å danne en eksilregjering, og slutelig ut i skogen, nordpå og i asyl utenlands?

Forråder ikke den gretn bemerking av Koht og Trygve Lie i eksil: «Det var ikke vår krig!» deres følelser av at Britannia hadde forrådt «den hemmelige allianse»?

Reflekterer ikke påskudet som «det offisielle Norge» har brukt til denne dag, at Norge var en «alliert makt» det faktum at en slik «hemmelig allianse» faktisk eksisterte før den forulykket 9. april?

Var ikke, kort sagt, hele den norske førkrigspolitikk med nøytralitet svindel og mere enn rikelig rettferdigjørelse for at tyskerne med makt hevdet sine legitime interesser under slike omstendigheter? Ja, provoserte ikke i virkeligheten Norges politikk med «uvæpnet nøytralitet» et tysk angrep, mens effektiv væpnet nøytralitet ville ha tilfredsstillet Tyskland taktisk, strategisk,

industrielt, politisk og ideologisk?

Alle disse ubesvarte spørsmål krever inntrengende forklaring gjennom dokumenter hvis det norske folk noensinne skal unnsnippe fra deres «establishments» tvangstrøye, skal finne sin sanne historiske identitet og gjøre seg opp en mening om den stilling de må ta i en farlig og hurtig skiftende verden.

På samme måte er de like avgjørende spørsmål til hjemmefronten som må besvares før nordmenn kan finne igjen deres egen sjel.

Den store løgn som må avlives er at Norge på en eller annen måte ble «forrådt» den «9. april» — av Vidkun Quisling, som handlet i samarbeide med tyskerne. Dette er det alibi den nasjonale samvittighet har gjemt seg bak helt siden 1940 og som soner for all svikten hos kongen og hans regjering, stortinget og folket. Det er den norske massetoskeskap sammenlignbar med den britiske folie de grandeur uttrykt gjennom godtkjøpsfrasene «Vi kjempet alene» og dermed på en eller annen måte «vant krigen». Slik mentalitet fører til den lumske forestilling at på en eller annen måte er «britisk best» og «verden skylder oss levebrødet» — selvbedrag som har redusert United Kingdom til dets nåværende tilstand og frembragt den herskende skuffelse over «the establishment» med krav på kjennsgjerninger og en ny start.

Norge har ennå ikke for alvor tatt fatt på en slik høyst påkrevet revurdering og kan heller ikke gjøre det før den fullstendig ubegrunnede «Quisling»-myte er dokumentert som ikke-eksisterende, fordømt og kassert, eller til Quisling-«dommen» er strøket av strafferegisteret og hans mange tilhengeres ære er rensset for anklagen om «landssvik», noe like i nærheten av høyforræderi.

Britannia kan gjøre meget i denne henseende, spesielt Churchills sønn Randolph i det bind av farens offisielle biografi som skal dekke året 1940 — det år da Churchill paradoksal nok nådde det høyeste offentlige embete som følge av skibbruddet av Norgesfelttoget, som han selv hadde forfusket så bedrøvelig.

Naturligvis forvrenger Winston Churchill kjennsgjerningene om Norgesfelttoget i bind I av «The Second World War» for å rettferdiggjøre sine omhyggelig

NATO

Hva risikerer et medlem av NATO?

En liten stat som melder seg inn i NATO eller blir stående som medlem, er dermed forhåndsforpliktet til i påkommende tilfelle å delta i andres krig. Og det 1) eventuelt også i åpenbar strid med sine egne ønsker og interesser, 2) som krigførende og 3) med den risiko å få sitt land helt eller delvis erobret av fienden uten sikkerhet for noensinde igjen å få det frigjort.

Norsk deltagelse i en stormaktskrig er uten betydning for krigens utfall og følgelig både unyttig og unøwendig.

Det har såvidt vites aldri hendt at en stor stat av ideelle eller altruistiske grunner har hjulpet en liten, altså aldri fordi det in casu i og for seg var rett å gjøre det, eller for den lilles skyld.

Har en stor stat tatt en liten med seg, er det antagelig alltid gjort for å ha nytte av den lilles territorium eller andre hjelpemidler.

Er der under oppgjør etter en krig blitt spørsmål om å yde eller avstå noget, har den store aldri hatt betenkelighet ved å la den lille betale, ja ikke engang ved å prisgi en liten medhjelper som f. eks. Montenegro helt og holdent.

Har en stor stat interesse av å forsvare Norge eller norsk territorium mot andre, gjør den det hva enten Norge er medlem av NATO eller ikke.

La oss med alle respektable midler selv forsvare vår frihet og nøytralitet.

At Norge, Sverige, Finland og Danmark på grunn av fortidshistorie, fremtidsutsikter og beliggenhet snarest mulig bør slutte et forsvarsforbund, er selvnlysende, men en sak for seg.

Christian Bekker.

lagte planer om å voldta Skandinavia og for å anbringe seg selv i best mulig lys for ettertiden. Dette er støtten for det «Offisielle Norge» i dets forfalskning av historien til denne dag og er ett av de områder hvor Official Secrets Act mest påtrengende krever oppmyking — i både den nåværende og fremtidige generasjon av briter og nordmenns felles interesse.

Det finnes intetsomhelst pålitelig bevis for Winston Churchills påstand om at «Quislings aktivitet var knyttet til den tyske marine-stabs planer gjennom Rosenbergorganisasjonen og den tyske marineattaché i Oslo (Korvettkaptein Ric-

(Forts. side 7)

Gjenvalg i Forbundet

Vellykket årsmøte med god tilslutning.

Forbundet for Sosial Oppreisning holdt sitt årsmøte i Oslo fredag 26. april under ledelse av formannen Anders Hafskjold og tilslutningen var meget god med deltagelse fra storparten av landet fra Trøndelag og sør-øst.

Årsberetningen fra styret viste at det hadde vært et godt år for Forbundet med stor oppslutning om arbeidet og adskillig virksomhet. Som tidligere omtalt i FOLK OG LAND ble det for et års tid siden rettet en henvendelse til regjeringen via statsminister Borten om en nærmere upartisk granskning av landssvikoppgjøret, men styret opplyste nu at det trass i en rekke purringer ikke hadde vært mulig å få noe svar på henvendelsen. Hvilke konsekvenser en skal trekke av dette får man da komme tilbake til.

Både årsberetningen og regnskapet for 1967 ble enstemmig godkjent av årsmøtet.

Ved valg på formann og på uttredende styremedlemmer ble det gjenvalg over

hele linjen. Styret har nu følgende sammensetning: Anders Hafskjold, Lier, formann, Georg Stray, Kristiansand, nestformann, Fr. Bakke, Skodje, O. J. Lie, Vallset, Johan Myrdahl, Oslo, J. Engebretsen, Skien, Hans S. Jacobsen, Oslo, Paul J. Ring, Lomen, Jac. Skystad, Trondheim og Solveig Stang, Oslo.

Hans S. Jacobsen redigerte for visse forlagsplaner, bl. a. planer om utgivelse av en okkupasjonshistorie, og Solveig Stang gav nærmere opplysninger om forhandlingene med statsminister Borten.

Ellers ble forskjellige andre emner drøftet og det var en livlig meningsutveksling om de forskjellige problemer.

Med hensyn til tidspunktet for avholdelse av årsmøtet syntes den alminnelige mening å være at lørdag ettermiddag var en heldigere møtetid enn fredag.

Efter at forhandlingene var avsluttet var det selskapselig samvær.

Les Nytestamentet!

Ja hvorfor ikke? For eks. Johannesevangeliet kap. 8.

Religionsstifteren Jesus fra Nasaret forkynner sin lære. Jødernes skriftlærde og fariseerne (rådsherrene) kommer med en kvinne og påpeker at etter Moses lov skal hun dømmes for hor. Religionsstifteren bøyer seg ned og skriver med fingeren på jorden.

Han stiller spørsmål til dem. Og de går, en etter en, til kvinnen blir alene tilbake. Han ber henne gå.

Han fortsetter å lære, taler om seg selv, om hvem han er — sannheten og livet. Fariseerne påstår hans vidnesbyrd er ikke sant, og spør: Hvor er din far? Han svarer at de kjenner hverken ham eller faderen, og at de dømmer bare etter kjødet (legemet). Men følger de ham vil de bli fri. Jødene svarer: Vi er av Abrahams ætt og har aldri vært noens træll, hvordan kan du da si vi skal bli fri? Han svarer at han vet dette, men nu står de ham etter livet fordi hans ord ikke finner rom i dem.

Diskusjonen fortsetter og Jesus sier til dem: Var Gud deres far da elsket dere meg. — Og fortsetter:

Dere har djevelen til far, og dere vil gjøre deres fars lyster. Han var en mann-

draper fra begynnelsen og står ikke i sannheten, for sannheten er ikke i ham. Når han taler løgn taler han av sitt eget, for han er en løgner og løgnens far.

Diskusjonen fortsetter og religionsstifteren Jesus fra Nasaret slutter med ordene: **Før Abraham ble til, er jeg.**

Disse ordene er nøkkelen til å forstå kristendommen i all dens enkelhet — og storhet.

S.

FILATELIST

søker Frontkjemper- og annen krigspost med feltpoststempler etc. Eksp. anviser.

Månadsbladet FRIHUG

Upolitisk og romsynt organ for sunn og nasjonal kultur, med artiklar om helse- og samfundsspørsmål, spanande fylgjetongar, dikt m.m. Fritt ordskifte om dei mest ulike emne: — Årspris kr. 25,—. Postgiro for bladpengar 80 821. Prøvenr. mot kr. 2,50 i frim.

Utgjevar: Erling Seim, Kinn

FOLK OG LAND

UAVHENGIG POLITISK PUBLIKASJON

Redaktører:

ODD MELSON, ansvarlig

ALEXANDER LANGE

Juristenes ansvar

I den anmeldelse av Franklin Knudsens bok som vi gjenga i forrige nummer etter dansk Politiken skriver anmelderen, Jørgen Sandvad, i forbindelse med Knudsens omtale av lagmann Solems eiendommelige rettsledelse i Quislingsaken, at «jurister er jo også en slags mennesker».

Vi vil ikke direkte bestride denne påstand, skjønt det nok kunne oppstå alvorlig tvil hos mange i 1945 og årene fremover. For maken til uanstendig innsats som norske jurister gjorde under rettsoppgjøret skal en vel lete lenge etter.

Og denne svikt hos juristene, denne lefling for makt-haverne, denne feige unnfalighet overfor korsfestropene, denne ekle spekulasjon på bekostning av landsmenn, er så meget mere alvorlig hos dem, fordi det var de som hadde plikt til å si ifra og forsvare rettens sak.

Det har vært vanlig å sette opp lagmann Solem — Erik Blodøks — som det ene og store umennesket på den juridiske fløy av den politiske forfølgelse i 1945. Vi skal være de siste til å benekte at han var ilde, men det er vel å gjøre ham urett å sette ham i noen særstilling. For så å si den samlede juriststand sluttet opp som en mur bak ham, og om de ikke alle direkte engasjerte seg i «rettergangen» som dommere, aktører eller forsvarere, så tiet de iallfall stille til det som skjedde der de hadde moralsk og yrkesmessig plikt til å si fra og til å ta de feilende og sviktende kolleger i skole.

Med endel meget hederlige unntagelser. Og aktelsen for de få modige, de få som sa ifra offentlig er så meget større som de var så bedrøvelig få.

Alle disse som satt og dømte landsmenn fra liv og eiendom dengang toer gjerne sine hender nu og sier at de bare fulgte «loven». Som om det skulle være noen unnskyldning å la seg bruke til å dømme etter forbryterske ulover gitt i strid med grunnlov og menneskerettigheter? Og i første rekke hadde naturligvis Høyesterett plikt til å forsvare retten og grunnloven.

På dommerne faller derfor ansvaret i første rekke. For hadde ikke de medvirket ville de politiske hyener ikke ha kunnet røve og myrde sine politiske motstandere i den misbrukte retts navn.

Det foreligger idag et makabert utvalg av merkelige og skandaløse rettsutsagn fra disse urettens dager. Mangt har vært nevnt før og det ville kreve en hel bok om en skulle ta med bare det aller merkeligste. Men i enkelte glimt slår det en hvorledes disse dommere fra dengang faktisk så på juristenes rolle.

Vi satt en dag her og bladde i noen gamle avisreferater fra domsraseriet dengang og festet oss ved dommen i en sak mot en jurist, som, forøvrig i likhet med sin egen forsvarer, hadde skrevet «upatriotiske» artikler i 1940 og som for det ble belønnet med 6 måneders fengsel, mens forsvareren ikke engang var satt under tiltale. Juristen hadde også fungert som forsvarer ved tyske krigsretter og her avslørte den norske dommer seg, for han anførte som formildende omstendighet at han som slik forsvarer «gikk fullt inn for sine klienter, og utførte her et samvittighetsfullt og uegennyttig arbeide.»

En skulle tro at det var en selvsagt ting at en forsvarer opptrådte slik, men denne «jössing»retten fra landsvikoppgjørets tid fant det — formodentlig på bak-

Skammens år og menn

Vi leser i avisene om avgjørelsen i stortinget av krigspensjonene og selvrosen over enstemmigheten er enstemmig. Tenk, det tok bare 22 år å bli ferdig med saken. Det tok bare en halv menneskealder. Forbløffende hurtig arbeide er gjort. Så får vi høre, at nordmannen over alle nordmenn med rød stjerne, Sverre Offenbergs Løberg har vært saksordfører, og da så —

Han fikk da sin takk og honnør av et enstemmig Storting — — — Tro om de som har ventet på å få pensjon i disse 22 år synes det samme?

Kanskje fristet de en kummerlig tilværelse i denne tiden, mange er vel også avgått ved døden i håpet om at Løberg og hans feller, skulde få gjort noget positivt.

Dobbelt sårt måtte det være for disse landsmenn og deres familier, å lese om og høre i radio, da stortingsrepresentantene forhøyet sine egne gasjer. Sjøfolkene, krigsseilerne, de kunde jo vente — — — Sine egne penger fra Notraship fikk de jo heller ikke lov til å disponere. Bedre sent enn aldri sier et gammelt ord, og mens gresset gror sier et annet.

Nå ja, nå blir det vel stor glede i Jerusalem. Krigspensjonistene får jo det de har ventet på. Med 22 års forsakelse, blir det vel en klekkelig tilbakebetaling med renter og renters rente. Eller blir det ikke det?

Jeg bare spør? Hiv Dem nå Løberg, ikke fir. La retten råde. La advokat Mustad få se at De kanskje nå er verd den belønning, han før stortingsvalget lovet Dem, hvis De kunde påvise at De har gjort noe til fordel for arbeiderne.

Capitano.

grunn av aktuelle erfaringer — så forbausende og oppsiktsvekkende at det måtte regnes som formildende omstendighet!

Og «retten» var vel inne på noe der, ettersom det faktisk hendte i flere tilfeller at en forsvarer som tok mot oppnevning som forsvarer i Høyesterett ikke engang bemøyet seg med å snakke med sin klient. Derimot hevet han sikkerlig sitt honorar.

Men — likevel får en vel bli stående ved at selv «retts»oppgjørets jurister var en slags mennesker, som Sandvad skriver. Dog kanskje med Luthers ord som tilføyelse, at «Die Juristen sind böse Christen.»

Imidlertid er det aldri forsøkt å forbedre seg.

OLAF HOLM:

HAMBROISMEN

I

Det er en meget god betegnelse, som redaktøren har lansert, for en politikk, som har gjort seg gjeldende fra mellomkrigstiden og som kulminerte med justismordenes epoke etter annen verdenskrig.

II

Man kunne dengang lese noen betraktninger fra en fremstående høyremann, dog ikke politiker, over årsakene til hans partis manglende tilslutning. Vedkommende la ikke skjul på den mening, at det skyldtes partiets leder. Ledelsen var da også merkelig for et konservativt parti å være.

Ved lederens bortgang fikk vi høre, at vel var han fremmedartet av vesen, men i sine gjerninger var han urnorsk. En oppsiktsvekkende karakteristikk, som det derfor er grunn til å se litt nærmere på.

III

En tid forut for den siste verdenskrig ble der i Stortinget fremmet forslag om overgang fra tre til fireårige stortingsperioder. Under behandlingen herav i tinget ble det krevet, at man skulle innhente Høyesteretts betenkning om lovligheten av et slikt skritt uten å iakttas Grundlovens bestemmelser for endringer i denne. Høyres leder forhindret det.

Et konservativt parti, hvis oppgave det er å bevare og beskytte rettsstaten kan ikke bryte loven, endog Grundloven, uten at det får følger for tilslutningen til partiet. Dette er gjennom årene gått tilbake og led ved siste kommunevalg, som var lagt opp som et slags riksvalg, et nederlag som er blitt forklart med «hjemmesitting» av formodede tilhengere. Det kan være riktig nok, for noen annen måte å gi effektivt uttrykk for uenighet har den menige velger ikke. De kandidater, som blir budt ham, blir han ikke spurt om i vårt såkalte demokrati. De må godtas også i den orden de fremsettes.

IV

«Retts»oppgjøret er et direkte utslag av hambroismen, foranlediget og satt iscene av partiets leder — ifølge hans egne opplysninger. Det skjedde i hui og hast for at ikke ettertanke kranke blekhet skulle få tid til å gjøre seg gjeldende, d. v. s. sant demokrati tre i virksomhet. Det ble dessuten gitt tilbakevir-

kende kraft, et brudd på et rettsprinsipp, som er grunnlaget for enhver rettsstat og som i Norge har vært gjeldende rett siden urtiden og er kodifisert i vårt lands eldste lovverk. Dertil kom samtidig innføring av dødsstraff i strid med straffeloven. Også tilbakevirkende. For enn ytterligere å holde folket og dets rettsfølelse unnav etablertes særdomstoler for dette øyemed.

Det burde ikke forundre noen, at rettsindige, konservative mennesker ikke kan følge med på slikt og derfor trekker seg unnav. De fleste av dem har latt seg intimidere til taushet, men der gis også meget fremstående unntagelser, som har sunget ut.

V

Ved siste behandling av «retts»oppgjøret i Stortinget ble det foruten en rekke smukke talemåter hevdet, at de værste tilfeller av urett måtte rettes. Hvorfor bare de værste? Hambroisme! Hittil er intet gjort, selvom det endog på venstre fløy ble hevdet, at dette før eller senere måtte gjøres, (iflg. det overlevede «stenografiske» referat). De millioner som staten har «blackmailed» seg til gjennom forelegg og endog direkte underslag sitter staten fremdeles på. Hambroismen har bredt seg godt.

VI

Det er en kjent sak også utenfor politiske høyrekretser, at partiet etterhånden hadde fått nok av sin tyranniske leder. Etter endel mislykkede tilløp lykkedes det tilslutt å få en forandring under påberop av en sedvanemessig aldersgrense for stortingsmenn.

VII

Ola menigmann er ikke så naiv og lite vettug, som det ser ut til at man på enkelte hold tror. Han kan både legge sammen to og to til fire og skjelve mellom urnorsk og orientalsk tankegang.

VIII

Skulle ikke tiden nu være inne til å få «retts»oppgjøret ut av verden og atter folket saman bu, som kristne det kan seg søma».

Olaf Holm.

Har De skaffet FOLK OG LAND en ny abonnent for 1968?

FOR UNGDOMMEN

Red.: **Hallvard M. Paasche**

Men nye slekter fødest der korp og daude gol
og nye heimar reiser seg av gruset,
og borni spring på tun att og tindrar i sol
og nye bjørker syng sin song kring huset.

UROEN I VEST-TYSKLAND

Attentatforsøket mot den profesjonelle studentagitator Rudi Dutschke har ført til en serie ondartede oppføringer og demonstrasjoner i Vest-Tyskland.

Og det er ikke til å unngå at man undrer seg litt over selve bakgrunnen for Røde-Rudis virksomhet. For alle må vel synes det er litt merkelig at denne røde anarkist «måtte flykte» fra Ulbrichtsonen over til kapitalistene i vest. Oss forekommer det at han med sitt politiske syn måtte passe langt bedre der han angivelig flyktet fra. Og så er det da noen som lurar på om bakgrunnen for «flukten» var dette å få istand uro i Vest-Tyskland. Men naturligvis helst farefritt.

Det er ellers betegnende at våre hjemlige «demokrater» innen studenterkretser innbød denne røde anarkist til å holde forelesninger for likesinnete og andre ved Universitetet i Oslo.

Nå ber vi om ikke å bli misforstått. Selvsagt tar vi like sterk avstand fra attentatforsøket mot Dutschke som fra den virksomhet han selv drev. Vold og oppføringer tjener ingen god sak. På den annen side avler vold naturligvis vold og som en sår skal en også høste. Det er å håpe at de tyske myndigheter nu viser den nødvendige fasthet fremover og ikke slipper løs krefter som senere ikke lar seg tøyle. . .

En sannsynlig følge av det som nu skjer i Tyskland er vel ellers at oppslutningen om NPD øker, for det er visst det eneste tyske parti som fullt ut innser hvilke konsekvenser den stadig økende vensterradikalisme kan føre til.

DET NORSKE DILEMMA

Norge mangler i dag en nasjonal bevegelse som virkelig kan representere de nasjonale grunnverdier — en bevegelse som kan stå som et bollverk mot alle de nedbrytende strømninger i tiden. At folk flest påvirkes gjennom den stadige flom av unorsk og internasjonalt «kultur» er utvilsomt. Ved en slik utvikling løsrives menneskene fra sin egen kulturelle sammenheng og egenart. Mye av det som hamres inn er juggel —

Røde-Rudi Dutschke — profesjonell oppvugler i studentforkledning.

et skall uten kjerne, produsert av kalde profittjegere med det ene formål for øye. Av og til kan en likevel være fristet til å tro at det står høyere makter bak denne konstante og konsekvente nedbryting av vår kultur. Det er intet spesifikt norsk fenomen, i alle vestens demokratier er utviklingen analog. En kan si mye stygt om det nåværende regime i Hellas, men det har iallfall forsøkt å sette en stopper for ungdommens nesegruse beundring for de falske idoler fra vest, og hvis tomrommet kan fylles med en sunnere livsanskuelse som de nasjonale verdier er grunnlaget for, så er forutsetningen tilstede for en rikere og sannsynligvis mer meningsfylt tilværelse.

Så også i steinrøysa hos oss. Men fra de nåværende taburettspolitikere kan vi neppe vente positive tiltak i så måte, hvilket jo ligger uhyre fjernt fra den daglige jobbingen med fordelingen av skattemillionene. Nei, vi må ta saken i egen hånd, alene må vi kjempe den frem. Dette er en del av det programmet som alle nasjonalsinnede mennesker må samles om før eller siden, hvis ikke provinsen Norge — kulturelt — såvel

som økonomisk og politisk — skal bli vårt lodd. Hvor lenge skal det ropes i ørkenen før den trege Ola Nordmann får øyne og ører opp?

R. Asch.

HVEM STÅR BAK HJERNEVASKINGEN I NORGE?

I den senere tid har norske aviser fortalt om arabiske sabotører som har foretatt aksjoner mot tidligere jordanske områder, som i dag er okkupert av staten Israel. Disse aksjonene har vakt gjenklang i pressen verden over, og tillike i FN. Sabotasjehandlingene har blitt karakterisert som terror og vold mot Israel, og har medført stor harme over at araberne kan tillate seg slikt mot Guds utvalgte folk.

Israel på sin side har foretatt såkalte «oppryddingsaksjoner» for å jevne basene med jorden, hvorfra jordarnerne har operert. Det at israelittene har invadert Jordan med et stort oppbud av styrker og materiell, har fra norsk side blitt sett på som rett og riktig, for araberne som driver sabotasje mot områder okkupert av Israel, blir i Norge betraktet som grove kriminelle forbrytere og deres handlinger karakteriseres som terror. Slik blir det ihvert-

(Forts. side 7)

MED EN SOVJETSOLDAT I VERDENSKRIGEN

For FOLK OG LAND av armeneren Jerwand Dshanian

Angrepene på Sebastopol tok til bare tyve dager etter at tyskerne hadde erobret hele den kertsjinske halvøyen, og mens vi krigsfanger slet i stengruben kom tyskerne og fortalte oss nyheter om Sebastopol. De påsto at klippefestningen var blitt erobret under eksemplarisk samarbeide mellom alle våpenarter. Angrepene tok til den 6. juni, da luftvåpenet ble satt inn. Den 7. begynte hovedangrepet, den 16. falt fortet Stalin, den 17. fortet Sibirj, den 18. falt Maxim Gorjkij og den 19. ble Sjevernaja Buchta nådd. Den 21. falt fortet Lenin og den 22. ble det siste gjenværende fort nord for bukten inntatt. Den 30. juni ble endelig Sapun-høyden stormet. De ulykkelige, dødstrette borgere av Sebastopol sloss ikke bare mot tyskerne, men like meget førte de en fysisk og psykisk kamp mot sult, kulde og sykdom, og etter 240 dagers beleiring var allerede mange døde av sult. Byen har omlag 120 000 innbyggere. Foruten en krigshavn har Sebastopol også en handelshavn av avgjørende betydning for industriområdene i Ukraina.

Sebastopol er idag en av de fem byer i Sovjet som har fått betegnelsen «Helteby», et tilnavn disse byene fikk på grunn av deres heltmodige motstand overfor de tyske styrker, særlig i 1941 og 1942. Men selv om disse byene er blitt udødelige, kan ikke det oppvekke

de døde eller trøste de etterlatte syndelig. Det er ellers blitt reist minnesmerker over de falne krigere, som ga sitt liv under forsvaret av fedrelandet.

Da vårt tog endelig stoppet ved Sebastopols havn satte de tyske vaktene seg i livlig bevegelse for å åpne dørene til godsvognene. Dypt nedslått over alt det vi fikk se her av redselsfull ødeleggelse bega vi oss ut av toget for å gå direkte ombord på et rumensk skip som lå i beredskap ved Sebastopols havn for å ta imot oss krigsfanger. Det tyske og det rumenske krigsflagg valet over byen og havnen.

En hel del av sivilbefolkningen hadde samlet seg ved havnegjerdet for å bivåne vår avreise. De var nysgjerrige og fulgte alt som foregikk, men de holdt seg stille og tause idet det var forbudt å snakke med oss. Mange tyske soldater sto oppstillet i en rekke langs havnen mens vi i gåsegang beveget oss bort til skipet.

Knappt noen av oss kunne avholde oss fra å se oss tilbake, mot det Sebastopol som vi nu skulle forlate, kanskje for godt. Og mens mine kamerater steg ned i skipets lasterom ble jeg stille stående på dekket for å se nøye en gang på det berømte festningsanlegg og Svartehavskysten. Jeg kjente Krimhalvøyen bedre enn de fleste av krigsfangene, jeg som tidligere hvert år hadde foretatt artistturneer til mange steder på Krim. Nu sto jeg her som en ufri krigsfange, overgitt til en usikker skjebne.

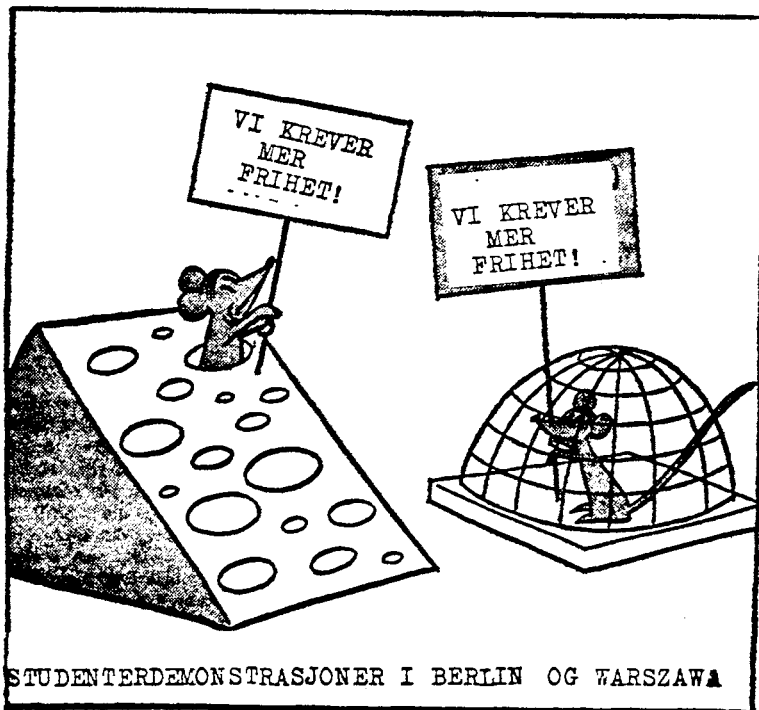
Ville jeg monn komme tilbake igjen, når krigen endelig var slutt? Tårene randt ufrivillig nedover mine kinder. Med ett følte jeg et par hender som puffet meg fremover «Was los, ver-schwind, schnell hinunter». Jeg vendte meg fra den brutale tyske uten å ta til gjem-mæle, for han tilhørte den seirende part og jeg den tapende. Han kunne befale og jeg hadde bare å adlyde. Og dermed bega jeg meg ned i skipets lasterom.

Armenia og Russland.

Dshanian har bedt oss ta med etterfølgende linjer som var falt ut i hans manuskript under omtalen av de armenske frontkjempere i FOLK OG LAND for 17. 2.:

Det russiske folk og den

(Forts. side 8)

Slik ser DIE WELT studenterurolighetene i Vest-Tyskland (tilvenstre) og i Polen.

Relator:

Små kulturportretter post mortem

Einar Schibbye

En vakker vårdag befinner vi oss på den plassen som så passende er oppkalt etter ham som var den grunnlovsstridige dødsstraffens varmeste forkjemper, han som i 1945 en tid var så engstelig for at det ikke skulle lykkes å ta livet av så mange bra landsmenn som mulig. Kort sagt, C. J. Hambros Plass.

Et stykke borte kommer en bekjent mot oss, en av dem som i alle etterkrigsårene trofast støttet vår sak. Hans blikk streifer navneskiltet på plassen, og det farer en skygge over hans vennlige ansikt. En erindringens skygge om tøylesløst hat, blodige drap, ofrene og lidelsene...?

Så oppdager han oss, og skyggen viker fra ansiktet, men ikke helt.

— Har dere glempt ham? roper han bebreidende.

— Hambro? Å nei, ham glemmer vi ikke.

— Nei, ikke ham. Jeg tenker på kulturportrettene i vårt kjære blad. Har dere glempt Einar Schibbye?

— Ikke tale om, han kommer. Det er en så lang rekke av kulturpersonligheter som nå er døde og borte. Rekkefølgen i vårt lille portrettgalleri er uten betydning, den er tilfeldig. Vær forvissnet om at vi husker vår kjære «onkel Einar».

Som sagt så gjort. Vi har kontaktet noen av hans nærmeste venner, og deres beretninger sammen med våre egne erindringer om ham forsøker vi nå å feste på papiret. Det er spøk og alvor i passende blanding, vel kanskje mest av det første, noe som bare er rimelig når det gjelder vår store humorist.

Hans kamerater fra guttedagene forteller at Einar var en kjekk og uredd sportsgutt, ivrig fotballspiller og skiløper. Alt så lyst ut for ham.

15 år gammel ble han rammet av katastrofen. Polio-myelitt: I løpet av kort tid var den kjernesunde gutten forvandlet til en mere eller mindre hjelpeløs krøpling.

Da han langsomt kom seg etter den nesten ufattelige ulykken måtte han se fremtiden i øynene. Hva skulle han bli? Hans venner sier at han hadde et «brorskompleks». Broren var jurist, følgelig mente Einar han også burde bli det. Men de jur-

Schibbye slik karrikaturtegneren E. H. så ham på Ilebu.

idiske studier nærmest kjedet ham. Meget tidlig gikk hans interesser i litterær og kunstnerisk retning. Hvor han var ulik broren som hele sitt liv var adskil- lig av en tørrpinn. H.r.advokaten var før krigen en av spissene i Høyre, og hans gudsjammerlig kjedelige og

pointløse taler var god propaganda for A. P. Og enda var han ikke av Høyres aller verste foredragsholdere. Vi husker en som skulle holde valgforedrag i Parkteatret på Grünerløkken. En hel del AP-ungdom var møtt frem for å pipe og holde løven, men så drepende søvndyssende virket foredraget at alle som en duppet av. Ingen gad så meget som å hoste demonstrativt engang.

Einars interesse for politikk var lik null, sikkert brorens fortjeneste. Og han var heller ikke for gla i jusen om han enn klarte — med nød — sin juridicum.

Som student var han med i styret for Juristforeningen hvor han hurtig gjorde seg bemerket med sine skarpe og vittige innlegg. Styret «representerte» flittig på foreningens kasse — mon tro Stranger var med? — og dette fikk stud. jur. Thomas Thorsen på generalforsamlingen til å protestere heftig mot pengeforbruket. Det så ut til å oppstå en vanskelig situasjon, men denne ble løst på en klok og sindig måte ved at Thorsen

AFTENPOSTEN bragte i sin tid dette bilde av Schibbye i retten.

ALFRED DALE:

«SEMINARISTEN»

Seminarist er den som minst har artium og som holder Statistisk Årbok for selve Sannhetens åpenbaring. Seminaristens Tempel og Høge Råd er: Stortinget Kongens råd, Høgsterett, bispene, universitetene og høgskulene, Forfatterforeningen og de to språklag.

Seminaristen vant all makt i Tingets hall i åtti-årene, og Venstre ble etterhvert alle seminaristers parti. Etter siste krig vant seminaristen all makt over det norske folk, og de politiske partier, fra det hensovende Høyre til det hændende kommunistparti er alle seminaristpartier. Seminaristens røst og skrift i tiden er litteraturen, stortingsprentet, pressen, Kringkastingen — og prekestolen.

Seminaristen har klart å sette hele folket, fra småjenta med flettene til oldingen krøkt over stav, til skolepulten, hele landet er blitt et skoleværelse. Og vi oppskules og belæres om alt, fra verdensrommets uendelighet til mannen i mold. Og hvilke skinnseige sannheter forkynnes ikke fra kateter og prekestol, to og to er fire, sannheten har seiret, æren er seminaristens. Nei, vi får ingen anledning til å sovne inn, uten opphør daskes vi om ørene med seminaristens fliselærdom.

Skal det tales uhøvisk og bespottelig om boklig lærdom? Heter det kanskje ikke: Kunnskap skal styre rike og land? Nå, alt med måte, i min ungdom glefset jeg i meg bok over all måte og tok skade av det. Og kunnskap i Vinjes munn er ment som visdom. Og livet selv er en framifrå læremester, han krever ubetin-

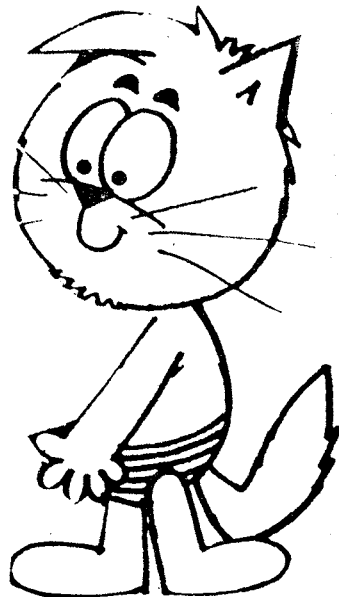
Mange «seminaristers» lengsel: en stortingsstol.

get omtanke og selvstendighet — og ydmykhet.

Og skulen, sjølv sagt skulen framom alt. I to år nå har seminaristen i Stortingsprent, i presse, i Kringkasting drevet og fortolket en eneste lovbestemmelse, skolens formålsparagraf. Nå kunne min gamle lærer Jon Skeie av og til bli langdryg, når han fortolket, men maken til Maratonfortolkning presterte han aldri. Og når Skeie fortolket, så fortolket han, han før ikke med snakk og tøv, han fylte ikke høresalen med tanketomme ord og uhøvisk lyd.

Her i sommer ble noen ungdommer her i byen lei av hele seminarismen, slo seg på helen, ropte tjo-hei! og skipet sitt eget gymnasium. Det skulde dei slett ikke ha gjort for no steig skulemeisteren yver alle skulemeistrane fram og rettelig blid var han ikkje.

Nå må det sies, skriftnorsken er meget elementær, den er et mål for skredere, skomakere og handelsmenn. Og slik må det være, skriftmålet er aldri stillet overfor større oppgaver enn stortingsprent og handelskorrespondanse. Men vår store dikting? Mens Vinje odlet sin tanke, odlet han også sitt snakkemål fra Øvre Telemark og skapte Vinje-målet, slik også med Bjørnson, Ibsen, Hamsun og Aukrust, alle skapte de sitt eget, særmerkte skriftmål. Men i hundre år snart har seminaristen drevet med målstrid, strid og kamp om rett og god handelskorrespondanse. Seminaristen om det, siden lomsværingene Hamsun og Aukrust har vi ikke hatt mål mestre i dette folk. Ikke få seminarister har fullt levebrød av denne vindmøllestriden, og særdeles mange av dem har den som attåtnering.

Dale slipper nok katten ut av sekken her.

(Forts. side 8)

(Forts. side 6)

Små kulturportretter -

(Fort. fra side 5.)

ble opptatt i styret. Hvor-etter alt ble som før.

I 1926 studerte Einar med stipendium i Tyskland. Det ble en munter tid. Sammen med vennene «Jacob» og Albert dominerte han studentlivet dernede. Berømt ble hans parodi på et professoralt foredrag. Studentene lo seg nesten fillete. Forøvrig var det helt påfallende at «die drei Norweger» alltid opptrådte på studentenes vegne. Det ble etterhånden en selvfølge at de tre førte ordet.

Den tysk-nordiske studenterkongress i Lübeck ble en stor begivenhet. Det var meningen at denne kongress skulle danne opptakten til dannelsen av et tysk-skandinavisk studentforbund. Denne tanken så også ut til å vinne alminnelig tilslutning blant kongressdeltagerne, men våre hjemmelmenn påstår at Karl Evang og Trond Hegna til slutt klarte å torpedere saken.

Fuktig var det hele tiden. Man minnes bl. a. den store «Bierabend» i Schiffergesellschaft. Ølet fløt i strømme og stemningen var overveldende. Det sier seg selv at Schibbye grep ordet.

— Ich bin der grösste Verfasser Norwegens, sa han. Das Hauptwerk meines künstlerischen Schaffens ist «Die Melodie des Alkohols». Grosszügig bin ich bereit diesen wertvollen Buch mit 20 % Rabatt zu verkaufen.»

Selve festlokalet lå i kjellerhøyde mens de bekvemmeligheter som på tysk ofte taktfullt kalles «die hinteren Räumen» lå flere trinn høyere. Nå ville uhellet at avløpsrørene ble tilstoppet. Det oppsto raskt en oversvømmelse, og en ikke altfor tiltalende veske silte trutt og sikkert ned i festlokalet hvor den blandet seg med strømme av øl. I dette urolige ocean vadet kellerne med høyt løftede ølkrus. De festende bare trakk benene litt opp under seg og lot seg ikke afficere.

Fra Lübeck dro kongressdeltagerne rundt omkring til omkringliggende småbyer, og overalt ble de motatt av tykke, gemytlige borgermestere og budt på vått og tørt. Til slutt kom man til en by hvor borgermesterens korpulanse slo alle tidligere rekorder. Våre tre venner som i tur og orden hadde besvart borgermesterens hilsningstaler overdro nå hvervet til Odd Nansen. Han var ikke altfor stiv i tysk, men fikk dog frem omtrent følgende: «Wir haben von Dorf zu Dorf gefahren und wir sind nicht nur dicker

und dicker geworden, aber sind auch von immer dickeren Bürgermeisterern empfangen. Aber heute können wir den aller dicksten Bürgermeister herzlich grüssen.»

Det ble sagt at talen ikke falt i særlig god jord hos tyskerne, og våre tre venner måtte atter føre ordet.

Også senere i studietiden i Berlin ble det festet titt og ofte selv om det kunne hende at festen måtte innskrenke seg til en flaske Mosel til Mark 1.60.

Etter hjemkomsten til Norge fikk Schibbye ansettelse som sekretær ved Riksmålsforeningens kontor i Bergen. Det ble ikke av lang varighet.

Den høyt begavete, men noe ustabile generaldirektør Rasmussen ved Norges Statsbaner ble som retrettstilling overdradd ledelsen av Norsk Rikskringkastings avdeling i Bergen. Det var Rasmussen som «oppdaget» Schibbye og fikk ham tilknyttet NRK. Nå var vår venn kommet på sin rette plass. Her fikk han utfolde seg, her kom hans vidd og humor til sin rett. Han elsket ordspill og sjargong, og virtuost utnyttet han begge deler. Rasmussen var en fin og forståelsesfull sjef og gjorde alt for at han skulle trives. Han sørget også for at Schibbye fikk besøk av sine beste venner. Det skjedde på NRK's regning, men naturligvis mot at de til vederlag måtte holde et passende radioforedrag. Engang kom daværende dommerfullmektig W. på besøk. Gjennsynet mellom de to venner var overstrømmende og intet var naturligere enn at det ble feiret med en velkomstskål selv om det var tidlig på formiddagen. Men hva er en skål mellom gode venner? Selvsagt ble det flere, og etter lunsj hadde den voldsomme gjensynsglede utmattet vennene i den grad at de besluttet seg til å ta en liten lur.

Tiden kom da W. skulle holde sitt foredrag. Nå ja, klokken er kun for skreddere og skomakere, sier man. Foredragsholderen viste seg iallfall ikke.

Hallomannen grep mikrofonen og forkynte: «Da herr dommerfullmektigen er blitt noe forsinket spiller vi i mellemtiden en gramofonplate.»

Platen ble spilt. Hallomannen grep atter ordet. «Da herr dommerfullmektigen fremdeles er forsinket tar vi nok en gramofonplate.»

Det hjalp bare ikke, foredragsholderen kom ikke.

Hallomannen sa: «På grunn av et plutselig illebefindende må dommerfullmektigen avlyse sitt foredrag.»

Det var i Bergen «onkel Einar» fikk ideen til sin barnetime. Ikke minst Amandus, tjuagutten, ble populær hos lytterne.

Den 21de desember 1933 inngikk Einar forlovelse med Ruth Gullichsen som snart etter ble hans hustru.

Vennene Jacob og Albert feiret begivenheten på Blom og sendte i løpet av kvelden ikke mindre enn 10 telegrammer til den lykkelige nyforlovede. Det første lød: «Dette er årets mørkeste dag. Når kommer lysningen?»

Telegram etter telegram fulgte. Utpå natten ved det uunngåelige Nachspiel samlet vennene sine siste krefter til telegram nr. 10. Det ble sendt med den uttrykkelige beskjed at Schibbye måtte vekkes og få telegrammet opplest i telefonen. Det lød greit og enkelt: «Godnatt, godnatt».

Noen år senere ble han overført til NRK's hovedavdeling i Oslo. Hans bar netimer ble nå berømt over hele Norge. Både barn og voksne moret og gledet seg over den hygge, munterhet, og det strålende humor som gjorde disse timer til små feststunder. Det er ikke for meget sagt at «onkel Einar» snart var elsket og forgudet av alle.

Ved en stor mottagelse som NRK engang holdt og hvor Einar selvsagt var en av talerne, var hans Ruth både nervøs og engstelig. Hva i all verden skulle hun si til alle de store og mektige som befant seg i selskapet? Einar sa da følgende som nok burde og kunne være et godt råd for alle: «Kjære Ruth, du kan aldri si for lite.» Einar var selv den fødte festtaler og ved enhver selskapeleg anledning måtte han gripe ordet. Hans konversasjon var også sprudlende og fengslende og ikke sjelden dominert av en viss mali-ciøs humor.

Så kom skjebeåret 1940 og Einar fulgte oppfordringen om å melde seg inn i NS. Hvorfor? Hvorfor tok denne politisk så uinteresserte mann den store nasjonale risiko da det var tydelig nok at så mange «gode» nordmenn hyldet v e n t e - o g - s e taktikken? Grunnene var flere. Den mest nærliggende kunne synes å være den at han hadde så mange venner i NS. Jonas Lie var en av dem. Men det som nok ble

utslagsgivende var all feighet og forvirringen han så rundt seg i Kringkastingen. Han hadde alltid hatt sine meningers mot, all denne stakkarsdommen kvalmet ham. Det var ikke fedrelandskjærlighet han så, men telling på knappene, lav beregning og åndelig fattigdom. Så tok han skrittet som han skulle lide så meget for, men som han allikevel aldri angret fordi han hadde gjort sin plikt mot fedrelandet som han så den.

Mange av ynkryggene fra 1940 var i 1945 plutselig blitt svare til helter og patrioter. Enkelte av dem hadde i sin kamp i motstandsbevegelsen endog gått så vidt at de hadde nektet å sitte ved siden av en tysker på trikken. Klart at de nå ville dømme dem som ble på sin post og slet seg ut i forsvarskamp for nasjonale interesser. Schibbye, som under krigen med plikt-troskap hadde varetatt de administrative oppgaver som ble betrodd ham, ble selvsagt arrestert og i likhet med 5 000 andre kjørt ut til Grini som ble omdøpt til Ila og deretter — eter en heftig protest fra oppagiterte beboere av Iladalen — nok en gang omdøpt, og nå til Ilebu.

Partiets folk med meget få unntagelser tok den fortvilte situasjon med beundringsverdig ro og fatning. Verre var det med jøssingfangene som angivere hadde fått plasert derute — det ble påstått at angiverkøen strakte seg langs hele Victoria Terrasse og rundt hjørnet til Drammensveien. Det hendte dessverre at enkelte av disse fangene brøt fullstendig sammen og at det helt rablet for dem. Med krav på upålitelighet fortelles følgende episode:

En øyensynlig meget forvirret jøssingfange nærmer seg en medfange og spør: — God dag, er det herr Quisling jeg taler med?

Den annen, en av våre, var på høyde med situasjonen og svarte høflig:

— Nei, det er det ikke, De taler med Napoleon Bonaparte.

— Å, unnskyld, jeg tok feil. Farvel, herr Bonaparte.

— Farvel.
Tilværelsen på Ilebu de første måneder trosser enhver beskrivelse. Sult, overgrep, mishandling og ikke minst psykisk terror hørte til dagens orden. Var vi falt i hendene på bolsjevikene? Eller var det noen uhyggelige vesener fra en fremmed klode som pinte oss? Nei, det var våre egne landsmenn som på denne måten takket oss for alt vi hadde ofret og gjennomgått i de fem lange og tunge. En mann

som Schibbye med sitt alvorlige fysiske handicap skulle man tro ville gi seg håpløsheten i vold. Intet var ham fjernere. Hans humør var uoppslitelig. Det som naturligvis gledet og moret kameratene aller mest var hans vittige hån over våre sjofle forfølgere. Anger? Sludder og vrøvl, han hadde like lite å angre som 99 % av de andre politisk forfulgte.

Matmangelen tok på ham, men selv den ble basis for hans overgivne vidd. Berømte ble hans menykomposisjoner som var et under av oppfinnsomhet og fantastiske påfunn. Vi hadde håpet at noen av dem var bevart så vi kunne ha gitt noen smakebiter, men det er dessverre ikke lykkes oss å få tak i dem.

Etter «dom» og løslatelse ble det ikke tale om noen «gjenopptagelse i samfundet». Han som vi andre på kulturfronten møtte overalt den kalde skulder, gemen nedvurdering og direkte forfølgelse. Det ble en bitter kamp for simpelthen å overleve.

Det skulle synes en umulighet at man allerede hadde glemte den folkekjære kåsør. Noen hadde det da heller ikke. Knut Tvedt var ikke alene en fremragende kringkastingsmann, men han hadde også hjertelag, noe som man ikke så for meget til i de årene. Hvis Tvedt var blitt kringkastings sjef som jo all fornøft og anstendighet skulle tilsi at han ble, har vi all grunn til å tro at Schibbye var blitt gjenopptatt i sin gamle stilling. Vi vet hvordan det gikk, den fanatiske røde overlege ble utnevnt i hans sted. A. P. regjeringen var idetheletatt konsekvent i sine politiske utnevelser — i motsetning til dagens borgerlige regjering som ustanselig opprører sine velgere med det motsatte. Vi behøver bare å minne om utnevelsen av en venstreradikal kvinne til kulturdirektør og den røde Gundersen til dommer i Høyesterett hvor han straks gjorde seg bemerket med sitt politiske særvotum i Falconbridgesaken.

Schibbye førte alltid en lett penn. I førkrigsårene utga han under pseudonymet Ivan Kanonikoff «Alkoholens melodi» og «På bunnen av Skagerakk». Under krigen kom den glimrende og gripende bok om vår storsanger Karl Aagård Østvig. Etter krigen måtte han gå forgjeves spissrotgang til de store forlag, men til slutt tok et lite forlag risken på å utgi endel kriminalromaner som han skrev under merket Sim Sanders.

For Ungdommen -

(Forts. fra side 4.)

fall tolket av norsk presse og kringkasting.

Hvis vi går 25 år tilbake i tid og vender blikket mot vårt eget land, erindrer vi okkupasjonen av Norge. Da ble det fra norsk hjemmefronts side foretatt en rekke sabotasje-handlinger, ikke bare mot okkupasjonsmakten, men også mot norsk eiendom, for ikke å nevne alle de mord som ble begått mot uskyldige nordmenn. Da ble det som idag blir karakterisert som terror og vold i Midt-Østen, betraktet som heltegjerninger. Etter den tyske kapitulasjon, har det blitt skrevet et utall av bøker, filmer, radioprogrammer, utdelt medaljer og vi vet ikke hva om «heltegjerninger» begått av nordmenn i en ulvetid. Noe som stortilgen forundrer oss, er hvorfor de samme handlinger en gang blir sett på som dåd og neste gang som terror. Riktignok er tid og sted forskjellig, og andre nasjoner involvert, men det essensielle er de begåtte handlinger, de er de samme og med samme mål for øye. I demokratiets navn er det nok likevel forskjell på jøde og greker, hvilket det etter skriften ikke skal være. Det er en kjennsgjerning som ikke er til å komme forbi.

Men tilbake til konflikten i Midt-Østen, hvor norske massemedia ensidig støtter opp om Israel og israelsk politikk, samtidig som araberne fordømmes. Det foregår en bevisst svart/hvitmalning av forholdene. Vi har vanskelig for å tro at norske presse- og kring-

All motgangen tok på ham, og selv om han ved selskapelige anledninger tilsynelatende var den gamle spøkefulg, så ble det allikevel etterhånden tydelig at bitterheten av og til tok overhånd. Vi husker en liten spasertur vi hadde sammen fra Valkyrie Plass til hans bolig i Bogstadveien 31. Det gikk jo ikke så fort, men på den korte turen fikk vi et uhyggelig inntrykk av at våre dødsfiender holdt på å knekke ham.

Kort etter var han død. Det gjorde et pinlig inntrykk hos hans mange venner og kamerater at broren, h.r. advokaten sørget for å hemmeligholde begravelsen så vi ikke kunne få vist vår kjære onkel Einar den siste ære. Men Nemesis er ubønnhørlig. Noen få uker senere lå den kalde advokat i en minst likeså kald grav.

Relator.

kastingsfolk ikke er intelligente nok til å innse at en sak alltid har to sider, også i dette tilfelle. Derfor blir spørsmålet: Hvem er det som virkelig dirigerer norske massemedia og driver slik meningsterror og regelrett forsøk på hjernevasking? Vi vil ikke besvare spørsmålet her og nå, men overlate til leserne å gjøre seg opp sine egne meninger.

DE HVITES FORPLIKTELSER OVERFOR DE FARGEDE I AFRIKA

Herr redaktør.

Jeg håper at De vil tilgodese meg med litt spalteplass, selv om jeg ikke kan si meg enig med Dem i Deres syn.

Som sporadisk leser av F & L og Deres spalte, sitter jeg igjen med inntrykk av at spesielt De, som redaktør av ungdomsspalten, er temmelig blåøyet, hvis De tror at Deres politiske syn kan oppnå noen resonans hos den jevne borger i dette land. Dersom De hadde levd for hundre år siden, kunne De kanskje oppnådd noe positivt, men idag holder jeg mulighetene for ganske minimale. Det ser ut som om De ikke er klar over at vi lever i sosialismens og negrenes tidsalder. Det sosialistiske livssyn blomstrer verden over og selv de såkalte borgerlige partier i Norge, er til de grader grepet av sosialistiske ideer, at det er til å fryde seg over. For meg ser det slik ut at det er like før Mao's berømte bok blir obligatorisk lesing også blant medlemmer av Libertas.

Hvis jeg forstår Dem rett, forfekter De et rent nasjonalromantisk syn som lukter av rosemalning og treskurd. Det kan være vel og bra nok at personer som De ser på vår kultur med rosa-farvede brilleglass, men det er ikke pop, for å bruke et moderne uttrykk. De er kort og godt ikke realistisk i Deres livssyn.

Det som folk i Norge er mest opptatt av for tiden, og da spesielt ungdommen, er å hjelpe fram de fargede i Afrika til levelige kår. Denne tanke har også grepet meg sterkt. Vi må i større utstrekning hjelpe dem som lider vondt. Vi bør sørge for at negrene ikke diskrimineres, og gjerne sende dem penger slik at de ikke tvinges til å arbeide. Det er en kristenplikt. Vi må legge forholdene slik til rette for u-landene at de kan konkurrere med oss på det frie marked med sine industrivarer. Det norske folk må hjelpe til å bygge veier, skip, fabrikker,

Britannias „Establishment,, avsløret

(Forts. fra side 2)

hard Schreiber) (side 425). Schreiber visste ikke engang at den tyske invasjon nærmet seg før legasjonens orientering kl. 2.45 den 9. april, nesten 3 timer etter at den befant seg i norsk territorialfarvann.

Quisling hadde ikke våpene, pengene, eller mennene eller sympatisørene for et protysk kup, selv om han hadde tenkt seg en slik plan. Det faktiske forhold var at han hadde sendt hjem alle sine ledere med to eller tre unntagelser, uten orientering om noen invasjon to dager før den fant sted. Bare 200 ikke uniformerte og uvåpnede medlemmer av hans parti møte opp neste dag og undret på hva de skulle gjøre, og de tok ingen del i hendelsene. Quisling var ikke engang *persona grata* i den tyske legasjon. Hva mere er, han hadde fått Hitler bort fra enhver tanke (Rosenbergs) på at Nasjonal Samling kunne tjene som «femtekolonne» under en tysk invasjon, og tanken ble straks oppgitt i Wehrmachts planlegging. (I desember 1939, den første og eneste gang de to menn møtes før 9. april).

Tvertimot, det var tre nasjonale «quislinger» som tjente sitt land best under «april dagene»: Ulrich Stang, som gav det sterkeste tips om invasjonen fire dager før den fant sted, løytnant August Bonsak, som skamferte invasjonsflaggskipet den splitter nye 10 000 tonn tunge krysser Blücher, og bragte uorden i hele planleggingen, og kaptein Oliver Møystad, som spilte en avgjørende rolle under kampen natten mellom 9. og 10. april og reddet kongen og regjering fra å bli tatt tilfange av en styrke under ledelse av den tyske flyttaché, kaptein Spiller.

Heller ikke er det noe som understøtter Winston Churchills påstand: «Hæren var mobilisert og begynte straks under ledelse av general Ruge å kjempe mot inntrengerne nord for Oslo.» (Side 479). Intet slikt hendte

Bortsett fra Bonsaks forbausende bedrift 9. april ble

kraftverker etc. uten vederlag for Afrikas innbyggere. Dessuten bør vi skaffe de undertrykte negrene i Sør-Afrika våpen, slik at de kan gjøre opprør og kvitte seg med de hvite i landet. Dette som jeg nå har nevnt, er en moralsk plikt for de industrialiserte land.

H. J., Oslo

motstand bare ydet av den lille patruljebåt Pol III som heroisk vedret en tysk torpedobåt i munningen av Oslofjorden (8. april), av Bolærne og Rauer fort inne i fjorden, som fortsatte å skyte til om kvelden 9. april, av to «museumskrigsskip» som gikk tilbunns ved Narvik med alle mann, av styrken ved Midtskog som stanset kaptein Spiller og således reddet kongen og hans regjering og også ved Fornebu lufthavn, hvor sivile piloter bragte ned 3 Heinkel- og 2 Messerschmitt-fly.

Så langt fra at «Quislings aktivitet var samordnet med den tyske» eller at «general Ruge bekjempet inntrengerne nord for Oslo», slik Churchill forfalsker historien, så hadde Ruge ennå ikke overtatt som øverstbefalende og generalstaben var på flukt fra Oslo og anbefalte regjeringen å stanse ilden fordi de norske styrker var noe «pakk» og motstand var «håpløs». Regjeringen forhandlet faktisk med tyskerne gjennom politimesteren i Oslo, Kristian Welhaven.

Enn videre er det hittil ikke blitt bevist et eneste tilfelle av forræderi begått av noen av Quislings sympatisører i april 1940. Tvertimot var det de såkalte «quislinger» som viste litt foretogsomhet overfor invasjonen: Quisling selv ved gjentatte advarsler i pressen helt frem til ellefte time, Ulrich Stang ved sine advarsler til regjeringen fra 5. april og fremover, Bonsak, Møystad m. fl.

Det forræderi som foregikk kom fra regjeringen som forrådde nasjonen ved sin langvarige avvæpningspolitikk og falske nøytralitet og ved å flykte for fienden uten hverken å mobilisere skikkelig eller beordre innstilling av ilden, og således dømte omkring 800 nordmenn til døden i en nytteløs kamp — av smålige og partipolitiske grunner. Det er en av de mest skamløse hendelser i moderne historie og gav foranledningen til det spinn av løgn som har ruget over landet som en mare siden, for eksempel fiksjonen at de norske styrker var «allierte», at Norge aldri virkelig kapitulerte overfor tyskerne med våpentilstanden av 10. juni 1940, at regjeringen på en eller annen måte skaffet seg «fullmakter» for krigens varighet på Elverum 10. april, og at ikke-proklamerte og tilbakevirkende forholdsregler, som skapte den hittil ukjente forbry-

telse kalt «landssvik» i London under den tyske okkupasjon, på en eller annen måte fikk «legalitet» i Norge senere.

Slike historiske løgner som skriver seg fra høyeste offisielle kilder i Norge og i England, undergraver vitaliteten og tilliten til «the establishment» i begge land, og bidrar således til en *malaise* som ødelegger de tenner NATO noensinne må ha hatt og til undergravning av grunnvollen for Vest-Europa. Dette forræderi mot den historiske sannhet begynner på toppen i politiske, akademiske og juridiske kretser, hindrer en informert offentlig mening i å dannes og får statens røtter til å råtne.

Tiden er ingen helbreder. Mange av de virkelige kjennsgjerninger er kjent av de innviede, men er aldri blitt samlet til en ekte historisk tese som offentligheten kan forstå. Nonsens fortsetter å sirkulere i historiebøkene og krigspropagandaen å florere, mens de virkelig skyldige menn og deres etterfølgere innkasserer. Langsomt trenger sannheten inn i den alminnelige bevissthet og vår tids best utdannede generasjon blir stadig mere skeptisk innstillet til den eldre generasjons rettskaffenhet. Katte kan ikke holdes i den diplomatiske sekk for alltid og den åpenbare fare er at den vil hoppe ut med et brak som vil ødelegge for oss alle. Denne desillusjonering stiger og vil fortsette å stige. Hvis den ikke blir korrigert vil den vokse til en fatal kreftsvulst i vår midte.

Tiden er nu inne for «the establishment» til å opphøre med å kjempe en håpløs arrieregardekamp og å se i øynene sannheten, som er tilgjengelig i arkivene, slik at en frisk bris kan blåse gjennom det støvete edderkoppspinn i våre sinn og la oss starte påny på realitetenes solide grunn: spesielt i det delte Norge og det svekkede Britannia. Der ligger redningen, istedenfor i oppløsningen av Vest-Europa, som Vidkun Quisling så klart forutså og så beslutsomt bekjempet. Nu er tiden der: nesten 30 år forsent. Det må sørges for at det ydes rettferd overfor de 90 000 uskyldige syndebukker for tilbakevirkende «justis» i Norge og Vidkun Quisling må bli rettferdiggjort posthumt fra den fullstendig urettferdige anklage for høyforræderi 9. april 1940. — til en begynnelse.

Slutt.

«SEMINARISTEN»

(Forts. fra side 5.)

Ytringsfriheten er så umistelig, den er selve livet, åndslivet, forkynner seminaristen med høy og overbevisende røst. Ytringsfriheten forutsetter rett tenkt to ting: at mannen har noe å ytre, og at han ytrer seg på folkevis. Men aldri har en seminarist noensinne manglet ytringsdrift, så hvorfor ikke kjempe for kjære mor.

En fri litteratur, en fri presse, fritt å kunne snakke i forsamlinger og på torgene er det som bringer mennekeheden framover og oppover mot stadig større høyder, fram til større klarhet. Men den ubestridelige sannhet er den at verdenslitteraturens mesterverker og tidens epokegjørende tanker er blitt til da det var så som så med ytringsfriheten. Tenk bare på dem som hevdet at jorden er rund og farer rundt solen.

Men hos seminaristen ytrer ytringsfriheten seg som en galskap, ja hva verre er, som et ytringsfrihetens raseri. Og denne galskap, dette raseri, fører til de herligste konsekvenser. Griseprat fra ruff og kasserne, ord og vendinger fra dassveggen er blitt tidens bokheim, høyverdig moral, ja en ny Bergpreken. På den ene side, på den andre side, straffelov og straff er forældet og barbarisk, disiplin er Satan, ungdom må ikke tvinges til forsvarstjeneste, de kan ta skade på sinn og sjel av slikt.

Demokrati — diktatur, demokratisk — udemokratisk er blitt tidens ene og avgjørende skille. Jeg venter nå bare at seminaristen vil skride fram og innde alle landets saueflokker i demokratiske sauer og udemokratiske sauer. Er pronomenet som et demokratisk eller udemokratisk ord? Må vårt seminariske åndsliv her bringe lys og avgjørende klarhet!

I alt dette «høyt under taket», all denne åndsfrihet, dette vidsyn, denne rommelighet — ett er livsfarlig: å tvile på seminarismens herlighet.

Engang var jeg med på et opprør mot seminaristen, hans åndsverden, hans væren. Et sukk stiger opp fra mitt indre: Må folk og land bli befriet fra seminaristens hovmod og selvgodhet, fra hans galskap og raseri.

Alfred Dale.

Tannløge

MARTIN KJELDAAS

Hansteensgt. 2

Tlf. 44 75 54

Eftersom FARMAND,

HUNDEAVISEN og andre liberal-konservative publikasjoner til stadighet forteller sine lesere at kommunisme og nasjonalsosialisme er ett og det samme, kan det ha sin interesse å peke på at en engel-saksisk representant for ungservatismen på sin side hevder at marxisme og gammel-konservatisme i bunn og grunn er det samme. De overvurderer begge de økonomiske aspekter, sa han. Og det er visselig noe i det. Så nå får FARMAND ta med seg selv og det bladet står for også neste gang det skal trekke sammenligninger med kommunismen.

OM Å BEKJEMPE SINE FIENDER

Vi har allerede skrevet mangt om USA's ubegavede utenrikspolitikk, men hitsetter følgende, da det er uttalt av Edward Teller, mannen som «oppfant» vannstoffbomben: «Jeg er overbevist om at russerne kjenner alle våre hemmeligheter. Ja, jeg frykter til og med at de vet hva vi kommer til å oppdage i de neste to år.»

Kanskje er det hele slett ikke så merkverdig når man tar i betraktning at USA bare etter krigen har pøst ut over 100 milliarder dollars i «hjelp» — og at 2/3 av dette beløp er gått direkte til kommunist-sympatisører eller nøytrale.

US-TROPPER OGSÅ TIL MIDT-ØSTEN?

Efter hva «B'nai Brith Messenger» vet å fortelle, har president Johnson gitt Abba Eban omfattende løfter om amerikansk støtte til Israels «eksistenskamp». Foranlediget av redselen for

Sovjetsoldat -

(Forts. fra side 4)

russiske regjering har ellers alltid vært vennlig innstiltet mot armenierne. De har alltid ydet armenske folk hjelp i kampen mot tyrkerne, og armenierne regner derfor russerne som deres befriere.

Mange selv av de armenske nasjonalister vil ikke at Armenia skal skille seg ut fra Russland, men vil tvertimot bevare forbundet med Russland slik det har vært gjennom tidene.

ikke å få jødernes stemmer i den kommende valgkamp, har Johnson uttalt at Israel ikke behøver å frykte noen ting «så lenge jeg er president». Men en slikt støtte i ryggen på imperialistene i Midt-Østen, er det lett å forutse hva man har i vente av krigerske begivenheter i denne del av verden. Og det snart også eftersom det nærmer seg slutten på Johnsons presidenttid. Som bekjent har zionistene offentliggjort et kart som viser et «Stor-Israel» som strekker seg ut fra Nilen og til Eufrat.

SEN ERKJENNELSE

Presset etter 20—30 års stadige politiske og ideologiske tilbakeslag, fremtvinger ellers i enkelte amerikanske hjerner en viss innsikt og forståelse av tingenes tilstand. Iallfall er presidentkandidat Richard Nixon kommet til at «Det nytter ikke med bomber og dollar — ikke mot ideer og nasjonal motstandsvilje. Det får amerikanerne erkjenne. Sjelden har vel en så sterk militærmakt utrettet så lite».

EROBRING UTEN VÅPEN

I England, hvor man efterhånden har fått hele farvespekteret av kolonifolk inn i storstua, er det blusset opp en rasedebatt av en sådan karakter som man ellers bare tiltror mindre kultiverte nasjoner uten særlige demokratiske tradisjoner. De såkalte rasehatere — d. v. s. de som synes at Old England utmerket kan greie seg uten det fargede innslaget — har gjort seg den møye å rote frem sitater av kjente størrelser i engelsk historie. Disse sitatene viser at betydelige briter har vært alt annet enn rase-egalister. Vi hitsetter kun en liten tilfeldig valgt bukett fra engelske aviser:

Thomas Carlyle: Forestillingen om at alle mennesker er skapt like, er en påtagende utrolighet og en sinnsforvirret absurditet.

Benjamin Disraeli: Ingen kan ganske enkelt avvise spørsmålet om rase. Det er nøkkelen til verdenshistorien. Sprog og religion frembringer ikke noen rase — alene blodet gjør det.

Prof. S. D. Porteus: Siden åndssvakhet kan forekomme både hos australske innfødte og hos hvite, er det innlysende at de laveste rasetrinn er felles. Men jeg vil vente med å tro at de høyere trinn også er det,

helt til det dukker opp en innfødt Shakespeare eller Einstein, eller i det minste noen få Edison'er.

INDIA

Under et valg i Bombay i slutten av mars klarte Shiv Sena-bevegelsen — som er å være — nesten å slå ut blitt erklært for fascistisk» Kongresspartiet. Sistnevnte parti mistet imidlertid for første gang sitt absolutte flertall i Bombay bystyre, og blir nu nødt til å søke samarbeide med høyreorienterte partier om det vil beholde makten i byen. Dets mandattall ble redusert til 64 av 140 mens «fascistene» erobret hele 40 krakker i bystyret — enda det var bevegelsens første større valg.

DØMTE FORFATTERE

Når vi tenker på forfatterprosessen i Sovjet, så har som kjent norske forfattere protestert iherdig og har hevdet en forfatters ubestridelige rett til fritt å kunne fremsette sine meninger og at det vil være til ubotelig skade for åndslivets trivsel hvis dette prinsipp ikke holdes i ære. Pussig nok kom det ingen slik protest da de venstre-radikale krefter med bistand av det forvirrede høyre gikk løs på nasjonale forfattere med prosesser og annen styggedom. Vi nevner Knut Hamsun, Lars Hansen, Finn Halvorsen, Aasmund Sveen Kristen Gundelach blant mange andre. Og skulle ikke dagens forsvarere av det fri ord ha trådt frem til forsvar av alle journalistene som ble dømt? Spesielt fordi så mange — temmelig uforståelig — ikke ble dømt. Eller kanskje man bare beskjeftiger seg med utlandets rettsvertredelser og krenkelser av det frie ord her i Norge? Men hva da med for eksempel de danske forfattere som i 1945 ble dømt og forfulgt. Vi nevner ikke ukjente navn som Harald Bergstedt, Harald Tandrup, Svend Borberg og Valdemar Rørdam.

KOMMUNISMENS GLEMTE MILLIONMORD

«Aginter Press», Lisboa, har offentliggjort en oversikt over ofre for den kommunistiske terror — til en avveksling fra alt skriveriet om de seks millioner. I følge denne oppstilling falt det

som ofre for revolusjonen i Russland i 1917 4.500.000 mennesker, fra 1921—1923 døde 6.000.000 av sult, i samme tidsrum krevet den røde terror 2.290.000 ofre og ytterligere 2.050.000 gjennom forfølgelse av tsjekaen. NKWD og før den GPU skjot 2.350.000, i årene 1938 til 1947 ble 2.748.000 mas-sakrert og fra 1917 til 1947 døde i konsentrasjonsleirene 21.000.000 mennesker. Det blir tilsammen 48.938.000 ofre. Som det ikke er god tone å snakke høyt om.

VENNEN JOHNSON

Den israelske ministerpresident Levi Eschkol berømmet under sitt siste besøk i USA president Johnson med varme ord: «President Johnsons vennskap med Israel er like dypt som Texas er bredt!» Texas er som kjent 685.000 kvkm.

KRISTNE VENNER

Har du lyst til å treffe gamle venner i et åpent miljø? — *Kristne Venner* møtes den første fredag hver måned i Collettsgate 43. Etter en tale er det bevertning og anledning til selskapelig samvær. Møtetid kl. 19.30.

Arkitekt

HUSTAD

Bærumsvn. 5 — Ø. Ullern
Telefon 55 61 29 — Oslo

ANNELIESE PAROW

TANNINNSETNING

Trondheim

Gisle Johnsonsgt. 5 - v/Lademoen kirke - Voldsminde

FOLK og LAND

Kierschowsgt. 5, Oslo 4
Telefon 37 76 96
Boks 3214 — Sagene

Ekspedisjonstid: Tirsdag til fredag fra kl. 10 til kl. 15. Mandag og lørdag holdes kontorene stengt.

Redaktør Melsom kan bare påregnes truffet efter forutgående avtale.

Abonnementspriser:

Kr. 40,— pr. år, kr. 20,— pr. halvår i Skandinavia. Utlandet kr. 25,— pr. halvår. I nøytrakt omslag innenlands: Kr. 50,— pr. år, kr. 25,— pr. halvår.

Løssalg kr. 1,50

Bruk postgironr.: 16 450

Utgiver A/S Folk og Land
Viking Boktrykkeri